

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.IV.35.282/2013/4.szám

A Kúria Farkas és Nagy Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Ivanovits Andrea ügyvéd által képviselt alperes ellen támogatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. január 31. napján kelt 8.K.30.842/2012/6. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 2. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.30.842/2012/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30 000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes szárított takarmány kvótával szabályozott támogatások igénybe vétele céljából nyújtott be támogatási kérelmet a 2011. július hónap vonatkozásában.

A 75/ 2008. (VI. 14.) FVM rendeleten (a továbbiakban: R.) alapuló és az alperes által engedélyezett módosított kérelmében jelezte, hogy a saját felhasználásra szánt szárított takarmány tételeket a DVCS-IV raktárából minden pénteken szállítja ki. A 2011. júliusra vonatkozó, 2011. augusztus 26-án kelt kérelmét 316.000 kg tételre nyújtotta be, amelyet egészében saját felhasználású szárított takarmányként tüntetett fel.

Az alperes határozatával helybenhagyta a felperes 2011. augusztus 26-án kelt kérelmét elutasító elsőfokú határozatot. A megállapított tényállás és az alperes jogi érvelése szerint az alperes elsőfokú hatósága 2011. október 5-én helyszíni ellenőrzést tartott a felperesnél és megállapította, hogy 2011. július 29-én a DVCS-IV.

raktárból kiszállított termékből 242.160 kg szárított takarmányt a felperes korábbi bejelentésének megfelelően áttárolt ugyan, ám azt utóbb értékesítette (a tételt a raktár készletnyilvántartása nem az „értékesített mennyiség”, hanem a „saját felhasználású” oszlopban tüntette fel). A támogatási kérelem adatai tehát nem egyeztek a raktár készletnyilvántartásával, a takarmány-felhasználás pedig eltért a felperes által tett korábbi bejelentésétől. A felperes a 2011. augusztus 26-án kelt támogatási kérelmében így valótlán tényként közölt akkor, amikor olyan saját felhasználású szárított takarmányhoz kért támogatást, amelyet utóbb értékesített. E mellett a támogatást a saját felhasználásra való kiszállítás időpontjára vonatkozó nedvesség, fehérjetartalom adatai alapján kérte és nem a takarmánynak az üzem területe végleges elhagyása időpontjában fennálló adatai alapján (2011. augusztus 29.). Ezért az alperes szerint a 2007. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Eljárási tv.) 69. § (1) bekezdés a) pontja és a (2) bekezdés alapján jogszerű volt az elsőfokú határozat, amikor megállapította a támogatási kérelem jogosulatlanságát, hiszen az valótlán adatokat tartalmazott. Mivel a jogszabályi előírások szerint támogatás nem az előállított és raktárkészletben tartott, hanem a ténylegesen felhasznált takarmány után igényelhető, ezért a támogatásra ebben az esetben is az az időpont volt irányadó, amikor a felperes saját felhasználásra kiszállította a takarmányt és nem a továbbértékesítés időpontja. Összességében az igényelt takarmány mértéke 310.761 kg, amelyből a felperes 242.160 kg-ot értékesített. A jogosan és jogosulatlanul igényelt takarmánymennyiség közti különbség 353 %-ot tett ki, ezért az Európai Bizottság 382/2005/EK rendeletének (a továbbiakban: bizottsági rendelet) 29. cikk a) pontja értelmében a kizárás szankcióját kellett felperessel szemben alkalmazni.

A felperes keresete folytán eljáró Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a továbbiakban: Bíróság) a felperes keresetét elutasította. Döntését a bizottsági rendelet 3. cikkére, 10. cikk (1) bekezdésére, 19. cikkére, és a 29. cikk d) pontjára, valamint az R. 10. § (1) bekezdésére alapozta. A Bíróság kifejtette, hogy mivel a felperes a takarmányt saját felhasználásuként tüntette fel kérelmében, így a takarmány valójában nem hagyja el a felperes tárolóját, ezért ezt a mennyiséget szigorú rendben kellett az alperes számára előre bejelentett tározóban áttárolni. Az ilyenként bejelentett takarmány a továbbiakban nem értékesíthető tovább, mivel nincs kellő biztosíték az állatétellemezési célú forgalomba hozatal minőségi ellenőrzésére. Ilyen körülmények között jogszerű az alperes azon megállapítása, amely szerint a támogatás iránti kérelem az áttárolt, majd pedig értékesített takarmányra jogosulatlan.

A felperes által a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelem értelmében a Bíróság határozata a bizottsági rendelet 3. cikk a) és

b) pontjába ütközően jogsértő. Arra hivatkozott, hogy a Bíróság helytelenül értelmezte a bizottsági rendeletet és az R. 10. §-át, mivel a támogatás meghatározott minőségű olyan takarmányra szól, amely az üzem területéről vagy az engedélyezett raktárból kikerül. Nem volt jelentősége a felhasználás céljának (saját felhasználás vagy értékesítés), ezért annak megkülönböztetése és a funkcióváltáshoz kötött szankció jogsértő. Helytelen az a jogi következtetés is, amely szerint különbség van a mintavételezés között aszerint, hogy a takarmány saját felhasználásra vagy értékesítésre kerül. Ezért a felperes a Bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és keresetének megfelelő ítélet meghozatalát kérte.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte. Igényt tartott a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeire is.

A Kúria a jogerős ítéletet Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között, a 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

Előjáróban utal arra a Kúria, hogy a végrehajtási jelleggel megalkotott bizottsági rendelet és az R. mennyiséghez kötött, azaz kvótával szabályozott támogatási jogosultságot megállapító rendelkezéseinek 2011. augusztusi időállapota képezte a felperes kérelme és felülvizsgálati kérelme elbírálásának alapját. A felperes tévesen hivatkozott felülvizsgálati kérelmében a bizottsági rendelet 3. cikke a) pontjára, mivel az a kérelem benyújtásakor hatályos időállapotában nem tartalmazott a) és b) pontokat.

A bizottsági rendelet 3. cikke értelmében „[e] rendelet alkalmazása céljából az olyan száraz takarmány szolgálhat az 1786/2003/EK rendelet 4. cikke szerinti támogatás alapjául, amely eleget tesz nemcsak az említett rendelet 9. cikkében foglaltaknak, hanem az állatélelmezési célú forgalomba hozatal követelményeinek is, és amely változatlan állapotban vagy keverékként hagyja el a feldolgozóüzem területét, illetőleg - ha az üzem területén nem oldható meg a tárolás - bármely más, e területen kívüli olyan raktárhelyet, amely a tárolt takarmány ellenőrzése szempontjából kellő biztosítékokat nyújt és az illetékes hatóság által előzetesen jóvá lett hagyva.

A támogatásra való jogosultság kizárólag az 1782/2003/EK rendelet 51. cikke értelmében mezőgazdasági célra használt parcellákon megtermelt takarmányból szárítással nyert termékmennyiségekre terjed ki.”

A perbeli agrártámogatás több konjunktív feltétel egyidejű

teljesülését feltételezi, amely feltételek részben a takarmány minőségével állnak összefüggésben (EK tanácsi rendeletben előírt kritériumok, az állatételmezési célú forgalomba hozatal követelményei, a takarmány állapota), részben pedig azzal az üzemmel, illetve tározóval szembeni követelményt fogalmaznak meg, amelyet a szárított takarmány a forgalmazás/felhasználás céljából „elhagy” (az üzem, a raktár az ellenőrzés szempontjából kellő biztosítékot jelent, a hatóságnak arról tudomása van, előzetesen jóváhagyta).

A perben alkalmazandó bizottsági rendelet és az időközben hatályba lépett 1234/2007/EK tanácsi rendelet (a továbbiakban: tanácsi rendelet) annak a tagállami piaci intervenciónak a kereteit határozza meg, amely a jövedelmezőség és a minőség oldaláról enged befolyást több mezőgazdasági termék, így a szárított takarmány értékesítésébe, piaci forgalmazásába. A bizottsági rendelet és a tanácsi rendelet rendelkezései ezért alapvetően azokat a szabályokat tartalmazzák, amelyek a szárított takarmány minőségi követelményeit és annak ellenőrizhetőségét határozzák meg a termék felhasználásának/forgalmazásának esetére. Eszerint a kérdéses termék adott időpontbeli minőségét alapvetően befolyásolja annak nedvességtartalma és proteinekben kifejezett minősége, ezért ezen értékek ellenőrzése - a bizottsági rendelet (6) preambulum bekezdése értelmében - az üzemekből távozó végtermékből rendszeresen vett minták alapján ellenőrizhető. Az uniós szabályozás értelmében a támogatás szempontjából jelentősége van annak az időpontnak, amikor a termék minőségét megvizsgálják.

A bizottsági rendelet értelmében a támogatás alapja az a tétel, amely meghatározott összetételű, nedvességtartalmú, fehérjetartalma vonatkozásában egységes minőségű és amely egyszerre kerül ki a feldolgozóüzemből (bizottsági rendelet 2. cikk, 5. pont) felhasználás/forgalomba hozatal céljából. A támogatási kérelemben meg kell jelölni - a bizottsági rendelet 19. cikk (1) bekezdés b) és c) pontjai értelmében - a takarmány mennyiségét tételenkénti bontásban, valamint azt a dátumot, amikor a tétel az adott mennyiségben az üzem területét elhagyja. A bizottsági rendelet hivatkozott rendelkezései nem értelmezhetők oly módon, hogy a támogatás iránti kérelem alapjául szolgáló takarmányminőség ugyanazon tétel esetében eltérő lehet az áttárolás - a termelő egyik raktárából a másikba történő szállítása -, illetve a forgalomba hozatal idején, azaz ugyanazon tétel minősége kétszeresen lehetne jogilag értékelhető tény a támogatás oldaláról.

Az R. 10. §-a a készletezés szabályait tartalmazzák, a 10. § (3) bekezdése értelmében a takarmány saját felhasználása azzal a kötelezettséggel jár, hogy a kérdéses mennyiséget a gazdálkodó köteles raktárkészletre venni, hiszen az nem kerül forgalmazásra. Ezért a 10. § (4) bekezdése a saját felhasználásra történő

szállítást is az ellenőrizhetőség, a takarmány készletezésének követhetősége szempontjából rendezi. Nem kétséges ugyanakkor, hogy az R. 11. §-a értelmében külön kérelem alapján a készletezett, saját felhasználásra szánt szárított takarmányra is igényelhető támogatás.

A fenti kúriai jogértelmezés nyomdokain haladva - eltérő indokokkal, de - helytállóan jutott a Bíróság arra a következtetésre ítéletében, hogy a felperes kérelmében nem a bizottsági rendelet szerinti időpontban, így a bizottsági rendelet 3. cikkének megsértésével megállapított minőségű szárított takarmány-tételek után igényelt támogatást. A kérelem ugyanis annak az időpontnak a takarmányminőségét és mennyiségét rögzítette, amikor a felperes a kérdéses 242.160 kg-os mennyiséget egyik telephelyéről a másikra szállította (áttárolta), ellentétben azzal az időponttal, amikor a felperes a kérdéses tételt forgalomba hozta.

A bizottsági rendelet 3. cikkén túl sérültek az Eljárási tv. 69. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak is, mivel a felperes a 242.160 kg mennyiségű szárított takarmánynak nem az elidegenítéskori, hanem az áttároláskori minőségi adatait jelölte meg támogatási kérelmében. Ezzel kérelmében valótlan tényeket közölt a hatósággal.

A kifejtettek értelmében - és szemben a felperes felülvizsgálati kérelmében foglaltakkal - a Bíróság ítélete jogszerű volt, ezért a Kúria azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Végül utal a Kúria arra, hogy az alperes által hivatkozott C-434/12. számú ügyben az Európai Unió Bírósága a „Mikrovállalkozások létrehozásának és fejlesztésének támogatása” nevű vidékfejlesztési programmal összefüggésben a visszaélésszerű joggyakorlás megállapíthatóságát, azon belül pedig a „mesterségesen megteremtett körülmények” fogalmát értelmezte. A jelen felülvizsgálati eljárásban elbírált kérdés azonban nem volt összefüggésbe hozható a fenti ügyvel.

A felperes eredménytelen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján a Kúria kötelezte az alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ára tekintettel megállapított összegű felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

Mivel a pereszes felperes felülvizsgálati kérelmén lerótta az illethekekről szóló 1990. évi XCIII. törvény szerinti mértékű felülvizsgálati eljárási illetheget, ezért a Kúria ebben a tekintetben mellőzte a határozathozatalt.

Budapest, 2014. április 8.

*Dr. Kozma György sk. a tanács elnöke, Dr. Hörcherné Dr. Marosi
Ildikó sk. előadó bíró, Dr. Balogh Zsolt sk. bíró*